

Η μετάφραση αυτής της σελίδας είναι προϊόν αυτόματης μετάφρασης [Σύνδεσμος]. Οι αυτόματες μεταφράσεις μπορεί να περιέχουν σφάλματα που δυνητικά μειώνουν τη σαφήνεια και την ακρίβεια· ο Διαμεσολαβητής δεν φέρει καμία ευθύνη για τυχόν αποκλίσεις. Για πιο αξιόπιστες πληροφορίες και μεγαλύτερη νομική ασφάλεια, ανατρέξτε στην πρωτότυπη έκδοση που αγγλικά περιέχεται στον ανωτέρω σύνδεσμο. Για περισσότερες πληροφορίες συμβουλευτείτε τη [γλωσσική και μεταφραστική πολιτική \[Σύνδεσμος\]](#) μας.

Απόφαση του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή που περατώνει την έρευνά του σχετικά με την καταγγελία 676/2008/RT κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής

Απόφαση

Υπόθεση 676/2008/RT - Εκκίνηση έρευνας στις 28/03/2008 - Σύσταση σχετικά με 27/10/2008 - Ειδική έκθεση στις 28/03/2008 - Απόφαση στις 07/07/2010

Ο καταγγέλλων είναι μη κυβερνητική οργάνωση που δραστηριοποιείται στον τομέα της προστασίας του περιβάλλοντος. Την 1η Μαρτίου 2007, ζήτησε από την Επιτροπή πρόσβαση σε πληροφορίες και έγγραφα σχετικά με συναντήσεις μεταξύ της Επιτροπής και εκπροσώπων των κατασκευαστών αυτοκινήτων, κατά τη διάρκεια των οποίων συζητήθηκε η προσέγγιση της Επιτροπής όσον αφορά τις εκπομπές διοξειδίου του άνθρακα από τα αυτοκίνητα. Η Επιτροπή παρέσχε μόνο μερική πρόσβαση στα ζητηθέντα έγγραφα. Αρνήθηκε να επιτρέψει την πρόσβαση σε τρεις επιστολές που απέστειλε η Porsche AG στον πρώην αντιπρόεδρο Verheugen, υποστηρίζοντας ότι η δημοσιοποίησή τους θα υπονόμει την προστασία των εμπορικών συμφερόντων της Porsche AG.

Ο καταγγέλλων δεν ήταν ικανοποιημένος με τη θέση που έλαβε η Επιτροπή και, ως εκ τούτου, απευθύνθηκε στον Διαμεσολαβητή.

Κατά τη διάρκεια της έρευνας του Διαμεσολαβητή, η Επιτροπή διατήρησε τη θέση της. Μετά από έλεγχο των εν λόγω εγγράφων, στις 27 Οκτωβρίου 2008, ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε σχέδιο σύστασης προς την Επιτροπή να επιτρέψει, στο σύνολό τους, την πρόσβαση στις τρεις επιστολές που απέστειλε η Porsche AG στον πρώην αντιπρόεδρο Verheugen, ή να εξετάσει το ενδεχόμενο μερικής δημοσιοποίησής τους.

Η Επιτροπή δεν απάντησε στο σχέδιο σύστασης του Διαμεσολαβητή μόλις στις 11 Μαρτίου 2010, δηλαδή σχεδόν 15 μήνες μετά την τρίμηνη προθεσμία που όρισε ο Διαμεσολαβητής σύμφωνα με το άρθρο 228 της ΣΛΕΕ. Εν τω μεταξύ, ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε στο Κοινοβούλιο ειδική έκθεση σχετικά με την παράλειψη της Επιτροπής να απαντήσει στο σχέδιο

σύστασής του εντός της προαναφερθείσας προθεσμίας.

Στην απάντησή της, η Επιτροπή δέχθηκε τη χορήγηση μερικής πρόσβασης στις τρεις επιστολές της Porsche AG στον πρώην αντιπρόεδρο Verheugen. Έκρινε, ωστόσο, ότι τα μη κοινοποιηθέντα μέρη καλύπτονταν από την εξαίρεση σχετικά με την προστασία των εμπορικών συμφερόντων της Porsche AG.

Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η Επιτροπή δεν παρείχε πειστικές πρόσθετες εξηγήσεις σχετικά με τα επιμέρους πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης για να δικαιολογήσει την απόφασή της να παράσχει μόνο μερική κοινοποίηση των σχετικών εγγράφων. Κατά συνέπεια, έκρινε ότι η Επιτροπή, παραλείποντας να δικαιολογήσει επαρκώς τους λόγους για τους οποίους αρνήθηκε την πρόσβαση στις τρεις επιστολές της Porsche AG προς τον πρώην αντιπρόεδρο Verheugen στο σύνολό τους, διέπραξε περίπτωση κακοδιοίκησης. Η Διαμεσολαβήτρια προέβη σε επικριτική παρατήρηση σχετικά με το θέμα αυτό.

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΣ

1. Ο καταγγέλλων είναι μη κυβερνητική οργάνωση που δραστηριοποιείται στον τομέα της προστασίας του περιβάλλοντος. Την 1η Μαρτίου 2007, ζήτησε από την Επιτροπή πρόσβαση σε πληροφορίες και έγγραφα που βρίσκονται στην κατοχή της Γενικής Διεύθυνσης Επιχειρήσεων και Βιομηχανίας και του πρώην αντιπρόεδρου Verheugen. Οι πληροφορίες και τα έγγραφα που ζητήθηκαν αφορούσαν συναντήσεις μεταξύ της Επιτροπής και εκπροσώπων των κατασκευαστών αυτοκινήτων, κατά τη διάρκεια των οποίων συζητήθηκε η προσέγγιση της Επιτροπής όσον αφορά τις εκπομπές διοξειδίου του άνθρακα από τα αυτοκίνητα από την 1η Ιανουαρίου 2006. Η Επιτροπή παρέσχε μόνο μερική πρόσβαση στα ζητηθέντα έγγραφα.
2. Στις 25 Ιουνίου 2007, σύμφωνα με το άρθρο 7 δεύτερο εδάφιο [1] του κανονισμού 1049/2001, της 31ης Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής («κανονισμός 1049/2001»), ο καταγγέλλων υπέβαλε επιβεβαιωτική αίτηση στην Επιτροπή, η οποία απάντησε στις 9 Αυγούστου 2007.
3. Η Επιτροπή ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ότι, προκειμένου να αξιολογήσει κατά πόσον μια εξαίρεση από το δικαίωμα πρόσβασης, όπως προβλέπεται στο άρθρο 4 παράγραφος 1 [2] ή στο άρθρο 4 παράγραφος 2 [3] του κανονισμού 1049/2001, αφορούσε το περιεχόμενο των εν λόγω επιστολών, έπρεπε να συμβουλευτεί τους συντάκτες [4] 18 επιστολών που έλαβε ο πρώην αντιπρόεδρος Verheugen από διάφορους κατασκευαστές αυτοκινήτων. Ανέφερε ότι, μετά τη διαβούλευση αυτή, θα δώσει στον καταγγέλλοντα πρόσβαση σε όλες τις επιστολές που δεν υπόκεινται στις προαναφερθείσες εξαιρέσεις.
4. Στις 14 Νοεμβρίου 2007, η Επιτροπή ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ότι 15 από τις εν λόγω επιστολές δεν αποτελούσαν αντικείμενο εξαίρεσης από το δικαίωμα πρόσβασης. Ως εκ τούτου, δόθηκε στον καταγγέλλοντα η πρόσβαση στις εν λόγω επιστολές. Ωστόσο, η Επιτροπή αρνήθηκε να επιτρέψει την πρόσβαση σε τρεις επιστολές που είχε αποστείλει η Porsche AG

στον πρώην αντιπρόεδρο Verheugen. Κατ' αυτόν τον τρόπο, στήριξε την απόφασή της στην εξαίρεση που προβλέπεται στο άρθρο 4 παράγραφος 2 πρώτο εδάφιο του κανονισμού 1049/2001 [5] , δηλαδή στο ότι η δημοσιοποίησή τους θα έθιγε την προστασία των εμπορικών συμφερόντων της εταιρείας.

ΤΟ ΑΝΤΙΚΕΪΜΕΝΟ ΤΗΣ ΈΡΕΥΝΑΣ

5. Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι η Επιτροπή:

- κακώς αρνήθηκε την πρόσβαση στις επιστολές της Porsche AG, βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001· και
- κακώς αρνήθηκε τη μερική πρόσβαση στις επιστολές της Porsche AG, βάσει του άρθρου 4 παράγραφος 6 του κανονισμού 1049/2001 [6] .

Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι η Επιτροπή θα έπρεπε να της χορηγήσει πρόσβαση στις αιτούμενες επιστολές στο σύνολό τους.

Η ΈΡΕΥΝΑ

6. Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή με αίτηση για την υποβολή γνώμης σχετικά με το περιεχόμενό της έως τις 31 Μαΐου 2008. Η Επιτροπή ζήτησε παράταση της προθεσμίας, η οποία χορηγήθηκε έως τις 30 Ιουνίου 2008. Μετά την παραλαβή της, η γνώμη της Επιτροπής διαβιβάστηκε στη συνέχεια στον καταγγέλλοντα με πρόσκληση υποβολής παρατηρήσεων. Ο καταγγέλλων υπέβαλε τις παρατηρήσεις του στις 4 Σεπτεμβρίου 2008.

7. Στις 25 Σεπτεμβρίου 2008, σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 2 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή, οι υπηρεσίες του Διαμεσολαβητή διενήργησαν, στις εγκαταστάσεις της Επιτροπής, έλεγχο των εγγράφων στα οποία αναφέρεται ο καταγγέλλων.

8. Αντίγραφο της έκθεσης ελέγχου απεστάλη τόσο στον καταγγέλλοντα όσο και στην Επιτροπή.

9. Στις 27 Οκτωβρίου 2008, ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε σχέδιο σύστασης προς την Επιτροπή.

10. Καθ' όλη τη διάρκεια των έξι μηνών που έπονται της αρχικής προθεσμίας που έταξε ο Διαμεσολαβητής για απάντηση στο σχέδιο σύστασής του, η Επιτροπή ζήτησε επανειλημμένα παράταση της εν λόγω προθεσμίας. Η Επιτροπή δήλωσε ότι γνώριζε ότι δεν μπορούσε να αναβάλει επ' αόριστον την απάντησή της στο σχέδιο σύστασης του Διαμεσολαβητή, αλλά ότι προτιμούσε να εξαντλήσει όλες τις δυνατότητες επίτευξης συμφωνίας με το τρίτο μέρος (Porsche AG) αντί απλώς «να επιβεβαιώσει την απόφασή της να μην αποκαλύψει τα έγγραφα ». Ο Διαμεσολαβητής χορήγησε στην Επιτροπή όλες τις αιτήσεις παράτασης της προθεσμίας.

11. Στις 30 Σεπτεμβρίου 2009, η Επιτροπή απέστειλε επιστολή στον Διαμεσολαβητή, με την οποία ανέφερε ότι είχε αποφασίσει να χορηγήσει μερική πρόσβαση στις τρεις επιστολές και, ως εκ τούτου, είχε καταρτίσει επεξεργασμένες εκδόσεις των εγγράφων. Η Επιτροπή υπέβαλε την

παρούσα πρόταση για τη χορήγηση μερικής πρόσβασης στην Porsche AG. Ωστόσο, η τελευταία παρέλειψε να ενημερώσει την Επιτροπή για τη γνώμη της επί του θέματος.

12. Στις 27 Οκτωβρίου 2009, οι υπηρεσίες της Επιτροπής διευκρίνισαν ότι « η διαδικασία γνωστοποίησης των τριών επιστολών δεν μπορούσε να προχωρήσει πριν από τα μέσα Νοεμβρίου 2009 ». Η Επιτροπή δήλωσε επίσης ότι θα μπορούσε να παράσχει στον Διαμεσολαβητή, εφόσον το επιθυμούσε, αντίγραφο της επιστολής κοινοποίησης που θα αποσταλεί στην Porsche.

13. Στις 9 Νοεμβρίου 2009, ο Διαμεσολαβητής απέστειλε άλλη επιστολή στην Επιτροπή, με την οποία ζήτησε i) αντίγραφο της επιστολής κοινοποίησης που απέστειλε η Επιτροπή στην Porsche AG και ii) πληροφορίες σχετικά με το αποτέλεσμα της διαδικασίας που κίνησε η Επιτροπή προκειμένου να παράσχει πρόσβαση στις σχετικές επιστολές.

14. Στις 4 Δεκεμβρίου 2009, η Επιτροπή απάντησε ότι i) η επιστολή κοινοποίησης θα αποσταλεί σύντομα στην Porsche AG και ii) αντίγραφο της επιστολής κοινοποίησης θα διαβιβαστεί στον Διαμεσολαβητή. Η Επιτροπή επικοινωνήσε εκ νέου σχετικά με το θέμα αυτό, αλλά φάνηκε ότι, έως τις 15 Δεκεμβρίου 2009, η επιστολή κοινοποίησης προς την Porsche δεν είχε ακόμη αποσταλεί.

15. Ως εκ τούτου, στις 24 Φεβρουαρίου 2010, ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε στο Κοινοβούλιο ειδική έκθεση στην οποία παρουσίασε τα πορίσματά του, σύμφωνα με τα οποία, καθυστερώντας την απάντησή της στο σχέδιο σύστασής του και παραλείποντας να υλοποιήσει τη δέσμευσή της να κοινοποιήσει στην Porsche AG την πρόθεσή της να γνωστοποιήσει την πρόθεσή της να γνωστοποιήσει, η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωσή της, όπως προβλέπεται στο άρθρο 13 παράγραφος 2 της συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση [7], να συνεργαστεί ειλικρινά και με καλή πίστη μαζί του κατά τη διάρκεια της έρευνάς του [8].

16. Στις 11 Μαρτίου 2010, η Επιτροπή απέστειλε την απάντησή της στο σχέδιο σύστασης του Διαμεσολαβητή, το οποίο διαβιβάστηκε στον καταγγέλλοντα με πρόσκληση υποβολής παρατηρήσεων. Στις 6 Μαΐου 2010, ο καταγγέλλων υπέβαλε τις παρατηρήσεις του.

ΑΝΑΛΥΣΗ ΚΑΙ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΉΤΡΙΑΣ

Α. Επί της μη παροχής πρόσβασης στα σχετικά έγγραφα και της σχετικής αξίωσης

Επιχειρήματα που υποβλήθηκαν αρχικά στη Διαμεσολαβητρία

17. Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι η Επιτροπή κακώς αρνήθηκε i) την πρόσβαση στις επιστολές της Porsche AG, βάσει του άρθρου 4 παράγραφος 2 πρώτη περίπτωση του κανονισμού 1049/2001, και ii) τη μερική πρόσβαση στις επιστολές της Porsche AG, βάσει του

άρθρου 4 παράγραφος 6 του κανονισμού 1049/2001. Ισχυρίστηκε επίσης ότι η Επιτροπή έπρεπε να της χορηγήσει πρόσβαση στις αιτούμενες επιστολές στο σύνολό τους.

18. Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι η Επιτροπή δεν έδωσε λεπτομερή εξήγηση όσον αφορά τα εμπορικά συμφέροντα της Porsche AG και ότι δεν έλαβε υπόψη το υπέρτερο δημόσιο συμφέρον για την κοινοποίηση.

19. Στη γνωμοδότησή της, η Επιτροπή υποστήριξε ότι οι τρεις εν λόγω επιστολές παρείχαν λεπτομέρειες *σχετικά με την «συγκεκριμένη θέση της Porsche AG στην αγορά αυτοκινήτων»*. Η Επιτροπή συνέχισε λέγοντας ότι δεν μπορούσε να παράσχει περαιτέρω διευκρινίσεις σχετικά με το περιεχόμενο των επιστολών χωρίς να αποκαλύψει το περιεχόμενό τους. Κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η γνωστοποίηση των επιστολών θα υπονόμει την προστασία των εμπορικών συμφερόντων της Porsche AG.

20. Επιπλέον, η Επιτροπή επισήμανε ότι όντως διενήργησε «δοκιμή δημοσίου συμφέροντος» και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι τα εμπορικά συμφέροντα της Porsche AG υπερτερούν του δημόσιου συμφέροντος για τη γνωστοποίηση των επιστολών. Η μερική πρόσβαση δεν μπορούσε να χορηγηθεί, διότι οι επιστολές δεν περιείχαν τμήματα που θα μπορούσαν να αποκαλυφθούν χωρίς να θιγούν τα εμπορικά συμφέροντα της Porsche AG.

Έλεγχος εγγράφων από τον Διαμεσολαβητή

21. Οι υπηρεσίες του Διαμεσολαβητή επισκέφθηκαν τις εγκαταστάσεις της Επιτροπής και επιθεώρησαν τα ακόλουθα έγγραφα, τα οποία η Επιτροπή θεώρησε εμπιστευτικά:

(I) Επιστολή της 28ης Νοεμβρίου 2005, καθώς και παραρτήματα, του κ. Wiedeking, Προέδρου της Porsche AG, προς τον Αντιπρόεδρο Verheugen.

(II) Επιστολή του κ. Wiedeking προς τον αντιπρόεδρο Verheugen με ημερομηνία 15 Δεκεμβρίου 2006.

(III) Επιστολή της Porsche AG της 2ας Φεβρουαρίου 2007, με την οποία διαβιβάστηκαν αντίγραφα των επιστολών που απέστειλε ο κ. Wiedeking στην καγκελάριο Μέρκελ, στον Πρόεδρο Barroso και στην Αντιπρόεδρο Wallström.

(IV) Ανταλλαγή ηλεκτρονικών μηνυμάτων μεταξύ της Επιτροπής και της Porsche AG, με την οποία η Επιτροπή πληροφόρησε την Porsche AG ότι σκόπευε να μην κοινοποιήσει τις ανωτέρω επιστολές.

Η αξιολόγηση της Διαμεσολαβήτριας που οδηγεί σε σχέδιο σύστασης

22. Το άρθρο 1 στοιχείο α) του κανονισμού 1049/2001 προβλέπει ότι σκοπός του παρόντος κανονισμού είναι να εξασφαλίσει την ευρύτερη δυνατή πρόσβαση στα έγγραφα που βρίσκονται στην κατοχή του Συμβουλίου, του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και της Επιτροπής. Σύμφωνα με την πάγια νομολογία των κοινοτικών δικαστηρίων, τυχόν εξαιρέσεις από την αρχή αυτή πρέπει

να ερμηνεύονται στενά.

23. Προκειμένου να διεκπεραιώσει μια αίτηση πρόσβασης σε έγγραφα, η Επιτροπή πρέπει να ακολουθήσει τη σειρά αξιολόγησης [9] που περιγράφεται κατωτέρω και να εξετάσει εάν:

I) το ζητούμενο έγγραφο εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής μιας από τις εξαιρέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 4 του κανονισμού 1049/2001·

II) η δημοσιοποίηση ενός εγγράφου θα έθιγε συγκεκριμένα και πραγματικά το προστατευόμενο συμφέρον·

III) δεν υπάρχει υπέρτερο δημόσιο συμφέρον για τη δημοσιοποίηση· και

IV) η ανάγκη προστασίας ισχύει για το σύνολο του εν λόγω εγγράφου.

24. Η Επιτροπή αρνήθηκε να χορηγήσει στον καταγγέλλοντα πρόσβαση στις τρεις επιστολές της Porsche AG, βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001. Σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, *«[τ]α θεσμικά όργανα αρνούνται την πρόσβαση σε έγγραφο όταν η δημοσιοποίηση θα έθιγε την προστασία των εμπορικών συμφερόντων φυσικού ή νομικού προσώπου, συμπεριλαμβανομένης της διανοητικής ιδιοκτησίας [...]»*.

25. Οι τρεις επιστολές της Porsche AG γράφτηκαν όταν η Επιτροπή ζήτησε τη γνώμη βασικών ενδιαφερόμενων μερών σχετικά με την επανεξέταση της κοινοτικής στρατηγικής για τη μείωση των εκπομπών διοξειδίου του άνθρακα από τα επιβατικά αυτοκίνητα. Ως εκ τούτου, ήταν πιθανό ότι οι τρεις επιστολές περιείχαν πληροφορίες σχετικά με τις επιχειρηματικές σχέσεις της Porsche AG. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή θα μπορούσε να θεωρήσει ότι εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της εξαιρέσεως του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001.

26. Στο πλαίσιο αυτό, ο Διαμεσολαβητής εξέτασε κατά πόσον οι πληροφορίες που περιέχονται στα σχετικά έγγραφα ήταν πράγματι τόσο ευαίσθητες ώστε η κοινοποίησή τους θα έθιγε σοβαρά τα εμπορικά συμφέροντα της Porsche AG.

27. Η μόνη ειδική αναφορά της Επιτροπής στο περιεχόμενο των επιστολών ήταν ότι *«με τις επιστολές αυτές η Porsche AG εξήγησε τη συγκεκριμένη θέση της στην αγορά αυτοκινήτων»*.

28. Αυτό θα μπορούσε εύλογα να θεωρηθεί ότι αφορά τα εμπορικά συμφέροντα της Porsche AG υπό την ευρεία έννοια, συμπεριλαμβανομένου του μεριδίου αγοράς της· την εμπορική στρατηγική της· βιομηχανικά, χρηματοοικονομικά, τραπεζικά ή εμπορικά δεδομένα, συμπεριλαμβανομένων πληροφοριών σχετικά με τις επιχειρηματικές σχέσεις ή συμβάσεις της εταιρείας· τις μεθόδους εκτίμησης του κόστους· και την τεχνογνωσία της εταιρείας της.

29. Ο έλεγχος των εγγράφων από τον Διαμεσολαβητή διαπίστωσε ότι οι εν λόγω επιστολές ή/και τα παραρτήματά τους δεν αφορούσαν αποκλειστικά τα προστατευόμενα εμπορικά συμφέροντα που περιγράφονται ανωτέρω. Επιπλέον, δεν μπορούσε να αποκλειστεί το ενδεχόμενο ορισμένες από τις πληροφορίες που περιλαμβάνονταν στα έγγραφα να είναι ήδη

διαθέσιμες στο κοινό, είτε από την ίδια την εταιρία είτε από άλλους φορείς, όπως οι αρμόδιες εθνικές αρχές του τομέα, ή ακόμη και από ειδικευμένες εκδόσεις που ασχολούνται με την αυτοκινητοβιομηχανία.

30. Στο πλαίσιο αυτό, το άρθρο 4 παράγραφος 1 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή ορίζει ότι ο Διαμεσολαβητής και το προσωπικό του « *δεν υποχρεούνται να αποκαλύπτουν πληροφορίες ή έγγραφα που λαμβάνουν στο πλαίσιο των ερευνών τους* ». Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής δεν μπορεί να παραθέτει έγγραφα τα οποία το θεσμικό όργανο θεωρεί εμπιστευτικά ή να παραπέμπει σε αυτά κατά τρόπο ώστε το περιεχόμενό τους να μπορεί να αποκαλυφθεί.

31. Ακόμη και αν οι επιστολές περιείχαν ακριβώς το είδος των πληροφοριών που περιγράφονται στη σκέψη 28 ανωτέρω, το γεγονός αυτό και μόνο δεν θα σήμαινε κατ' ανάγκη ότι η γνωστοποίησή τους θα έθιγε συγκεκριμένα και πραγματικά τα εμπορικά συμφέροντα της Porsche AG. Όπως έκρινε το Πρωτοδικείο (νυν Γενικό Δικαστήριο) σε πρόσφατη απόφαση [10], αν όλες οι πληροφορίες που αφορούν μια εταιρεία και τις επιχειρηματικές της σχέσεις θεωρηθεί ότι καλύπτονται από την προστασία των εμπορικών συμφερόντων σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, δεν θα είχε εφαρμογή η γενική αρχή της παροχής στο κοινό της ευρύτερης δυνατής πρόσβασης στα έγγραφα που βρίσκονται στην κατοχή των θεσμικών οργάνων.

32. Η απλή αναφορά της Επιτροπής στη «*συγκεκριμένη θέση της Porsche AG στην αγορά αυτοκινήτων*», η οποία δεν υποστηρίχθηκε από καμία άλλη αναφορά στα επιμέρους πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης, δεν αρκούσε για να συναχθεί το συμπέρασμα ότι εφαρμόζεται η εξαίρεση που προβλέπεται στο άρθρο 4 παράγραφος 2 πρώτη περίπτωση του κανονισμού 1049/2001.

33. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι η δημοσιοποίηση των σχετικών εγγράφων θα έθιγε συγκεκριμένα και πραγματικά τα εμπορικά συμφέροντα της Porsche AG. Επιπλέον, ο Διαμεσολαβητής δεν πείστηκε από το επιχείρημα της Επιτροπής ότι η μερική πρόσβαση, εάν χορηγηθεί, θα έβλαπτε κατ' ανάγκη τα εμπορικά συμφέροντα της Porsche AG.

34. Αν η πρόθεση της Επιτροπής ήταν να στηρίξει την άρνησή της να χορηγήσει πρόσβαση αναφέροντας (και δείχνοντας στον Διαμεσολαβητή τα σχετικά έγγραφα που αναφέρονται στο σημείο iv) ανωτέρω κατά τη διάρκεια του ελέγχου) ότι η ίδια η Porsche AG της είχε ζητήσει να μην κοινοποιήσει τις επιστολές, ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι, κατά την κοινοτική νομολογία, οι απόψεις που εξέφρασε ο τρίτος συντάκτης εγγράφου, στο πλαίσιο της διαβούλευσης που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 4, του κανονισμού 1049/2001, δεν δεσμεύουν την Επιτροπή [11]. Παρά το αίτημα της Porsche AG, η Επιτροπή εξακολουθούσε να υποχρεούται να προβεί σε δική της εκτίμηση όσον αφορά τη δυνατότητα εφαρμογής των εξαιρέσεων που προβλέπονται στο άρθρο 4, παράγραφοι 1 ή 2, του κανονισμού 1049/2001.

35. Από τα διαθέσιμα αποδεικτικά στοιχεία δεν κατέστη δυνατό να διαπιστωθεί αν η Επιτροπή προέβη στο κριτήριο του δημοσίου συμφέροντος. Εντούτοις, λαμβανομένων υπόψη των διαπιστώσεων στη σκέψη 33, σε συνδυασμό με τη σκέψη 23 ανωτέρω, παρέλκει η εξέταση της

υπάρξεως υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος για τη γνωστοποίηση.

36. Υπό το πρίσμα των ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η Επιτροπή κακώς αρνήθηκε την πρόσβαση στις τρεις επιστολές της Porsche AG βάσει του άρθρου 4 παράγραφος 2 πρώτη περίπτωση και του άρθρου 4 παράγραφος 6 του κανονισμού 1049/2001. Πρόκειται για περίπτωση κακοδιοίκησης. Ως εκ τούτου, υπέβαλε σχέδιο σύστασης στην Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 6 του καταστατικού του. Το παρόν σχέδιο σύστασης παρουσιάζεται κατωτέρω, υπό τον τίτλο « Σχέδιο σύστασης ».

Σχέδιο σύστασης

« Η Επιτροπή θα πρέπει να επιτρέψει την πλήρη πρόσβαση στις τρεις επιστολές που απέστειλε η Porsche AG στον αντιπρόεδρο Verheugen ή να εξετάσει το ενδεχόμενο μερικής δημοσιοποίησής τους. »

Τα επιχειρήματα που παρουσιάστηκαν στον Διαμεσολαβητή μετά το σχέδιο σύστασής του

37. Στην απάντησή της στο σχέδιο σύστασης του Διαμεσολαβητή, η Επιτροπή δήλωσε ότι είχε αποφασίσει να χορηγήσει μερική πρόσβαση στις τρεις επιστολές της Porsche AG στον πρώην αντιπρόεδρο Verheugen και επισύναψε αντίγραφα των εν λόγω επιστολών στις οποίες είχαν αφαιρεθεί ορισμένες πληροφορίες. Η Επιτροπή εξήγησε ότι, με επιστολή της 11ης Ιανουαρίου 2010, είχε ενημερώσει την Porsche AG για την πρόθεσή της να κοινοποιήσει εν μέρει τις τρεις επιστολές. Στις 5 Μαρτίου 2010, η Porsche AG πληροφόρησε την Επιτροπή με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο ότι αποδέχθηκε την πρόταση της τελευταίας για μερική κοινοποίηση.

38. Τέλος, η Επιτροπή εξέφρασε τη λύπη της για τη σημαντική καθυστέρηση στην ανταπόκριση στο σχέδιο σύστασης του Διαμεσολαβητή. Συναφώς, επισήμανε ότι η υπό κρίση υπόθεση ήταν η πρώτη στην οποία ο Διαμεσολαβητής συνέστησε στην Επιτροπή να απορρίψει την ένσταση τρίτου κατά της κοινολόγησης εγγράφων. Η Επιτροπή εξήγησε ότι η απάντηση καθυστέρησε λόγω των προσπαθειών που κατέβαλε για την επίτευξη συμφωνίας με την Porsche AG σχετικά με τη μερική κοινοποίηση, προκειμένου να αποφευχθούν περιττές διαφορές.

39. Στις παρατηρήσεις του επί της απάντησης της Επιτροπής, ο καταγγέλλων επισήμανε ότι η Επιτροπή πρέπει να παράσχει πλήρη πρόσβαση στις τρεις επιστολές της Porsche AG.

Η αξιολόγηση του Διαμεσολαβητή μετά το σχέδιο σύστασής του

40. Ο Διαμεσολαβητής αντιλαμβάνεται ότι η Επιτροπή αρνήθηκε να παράσχει πρόσβαση, στο σύνολό τους, στις τρεις επιστολές της Porsche AG προς τον πρώην αντιπρόεδρο Verheugen βάσει του άρθρου 4 παράγραφος 2 πρώτο εδάφιο του κανονισμού 1049/2001.

41. Ωστόσο, στην αρχική της γνώμη και στην καθυστερημένη απάντηση στο σχέδιο σύστασης του Διαμεσολαβητή, η Επιτροπή δεν παρείχε καμία εξήγηση σχετικά με τα επιμέρους πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης που θα μπορούσε να δικαιολογήσει την εφαρμογή της ανωτέρω εξαίρεσης στις απαλειφθείσες παραγράφους. Όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 33

ανωτέρω, η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι η δημοσιοποίηση των σχετικών εγγράφων στο σύνολό τους θα έθιγε συγκεκριμένα και πραγματικά τα εμπορικά συμφέροντα της Porsche AG.

42. Ο Διαμεσολαβητής υπενθυμίζει ότι ο κανονισμός 1049/2001 προβλέπει κατ' αρχήν δικαίωμα πρόσβασης στα έγγραφα της Επιτροπής και ότι η απόφαση άρνησης πρόσβασης είναι έγκυρη μόνο εάν βασίζεται σε μία από τις εξαιρέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 4 του κανονισμού 1049/2001 [12] . Τυχόν εξαιρέσεις από την αρχή αυτή πρέπει να ερμηνεύονται στενά [13] .

43. Επιπλέον, ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι δεν ζήτησε από την Επιτροπή να «υπερβάλει» την αντίρρηση τρίτου μέρους για τη δημοσιοποίηση εγγράφων. Όπως προεκτέθηκε στη σκέψη 34, επισήμανε ότι, κατά την κοινοτική νομολογία, οι αιτιάσεις αυτές δεν είναι υποχρεωτικές για την Επιτροπή. Η Επιτροπή παραμένει υποχρεωμένη να προβεί στη δική της εκτίμηση και να προβάλει νομικώς πειστικά επιχειρήματα σχετικά με τους λόγους για τους οποίους δεν είναι δυνατή η πλήρης γνωστοποίηση. Η Επιτροπή δεν ακολούθησε τη διαδικασία αυτή, ακόμη και μετά από διαβούλευση με τον ενδιαφερόμενο τρίτο. Πρόκειται για περίπτωση κακοδιοίκησης και ο Διαμεσολαβητής θα κάνει μια κριτική παρατήρηση κατωτέρω.

44. Τέλος, ο Διαμεσολαβητής δεν θεωρεί αναγκαίο να αναλύσει περαιτέρω την καθυστέρηση της Επιτροπής να απαντήσει στο σχέδιο σύστασής του, το οποίο αποτέλεσε αντικείμενο ειδικής έκθεσης που υποβλήθηκε στο Κοινοβούλιο. Αναγνώρισε τη λύπη της Επιτροπής και πιστεύει ότι θα καταβάλει κάθε δυνατή προσπάθεια για την αποφυγή παρόμοιων καταστάσεων στο μέλλον.

B. Συμπεράσματα

Βάσει της έρευνάς του σχετικά με την εν λόγω καταγγελία, ο Διαμεσολαβητής την κλείνει με την ακόλουθη κριτική παρατήρηση:

Η Επιτροπή, παραλείποντας να δικαιολογήσει επαρκώς τους λόγους για τους οποίους αρνήθηκε την πλήρη πρόσβαση στις τρεις επιστολές που απέστειλε η Porsche AG στον πρώην αντιπρόεδρο Verheugen, διέπραξε κρούσμα κακοδιοίκησης.

Ο καταγγέλλων και η Επιτροπή θα ενημερωθούν για την απόφαση αυτή.

Π. Νικηφόρος ΔΙΑΜΑΝΤΟΥΡΟΣ

Στρασβούργο στις 7 Ιουλίου 2010

[1] ΕΕ 2001, L 145, σ. 43. Το άρθρο 7, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001 ορίζει ότι: « Σε περίπτωση ολικής ή μερικής άρνησης, ο αιτών μπορεί, εντός 15 εργάσιμων ημερών από την παραλαβή της απάντησης του θεσμικού οργάνου, να υποβάλει επιβεβαιωτική αίτηση ζητώντας

από το θεσμικό όργανο να επανεξετάσει τη θέση του. »

[2] Το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 1049/2001 έχει ως εξής: « Τα θεσμικά όργανα αρνούνται την πρόσβαση σε έγγραφο του οποίου η δημοσιοποίηση θα υπονόμει την προστασία:

α) το δημόσιο συμφέρον όσον αφορά:

— δημόσια ασφάλεια,

— αμυντικά και στρατιωτικά θέματα,

— διεθνείς σχέσεις,

— τη χρηματοπιστωτική, νομισματική ή οικονομική πολιτική της Κοινότητας ή κράτους μέλους·

β) την ιδιωτική ζωή και την ακεραιότητα του ατόμου, ιδίως σύμφωνα με την κοινοτική νομοθεσία σχετικά με την προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα. »

[3] Το άρθρο 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001 έχει ως εξής: « Τα θεσμικά όργανα αρνούνται την πρόσβαση σε έγγραφο του οποίου η δημοσιοποίηση θα υπονόμει την προστασία:

— εμπορικά συμφέροντα φυσικού ή νομικού προσώπου, συμπεριλαμβανομένης της διανοητικής ιδιοκτησίας,

— δικαστικές διαδικασίες και νομικές συμβουλές,

— ο σκοπός των επιθεωρήσεων, ερευνών και λογιστικών ελέγχων, εκτός εάν υπάρχει υπέρτερο δημόσιο συμφέρον για τη δημοσιοποίηση ».

[4] Το άρθρο 4, παράγραφος 4, του κανονισμού 1049/2001 έχει ως εξής: « Όσον αφορά τα έγγραφα τρίτων, το θεσμικό όργανο διαβουλεύεται με τον τρίτο προκειμένου να εκτιμήσει κατά πόσον εφαρμόζεται εξαίρεση της παραγράφου 1 ή 2, εκτός εάν είναι σαφές ότι το έγγραφο πρέπει να δημοσιοποιηθεί ή όχι. »

[5] Βλ. υποσημείωση 5.

[6] Το άρθρο 4, παράγραφος 6, του κανονισμού 1049/2001 έχει ως εξής: « Εάν μόνο τμήματα του ζητούμενου εγγράφου καλύπτονται από κάποια από τις εξαιρέσεις, τα υπόλοιπα μέρη του εγγράφου δημοσιοποιούνται. »

[7] Το άρθρο 13, παράγραφος 2, ΣΕΕ έχει ως εξής: « Κάθε θεσμικό όργανο ενεργεί εντός των ορίων των αρμοδιοτήτων που του ανατίθενται από τις Συνθήκες και σύμφωνα με τις διαδικασίες, τους όρους και τους στόχους που καθορίζονται σε αυτές. Τα θεσμικά όργανα

εφαρμόζουν αμοιβαία ελκρινή συνεργασία. »

[8] Η έκθεση είναι διαθέσιμη στον δικτυακό τόπο του Διαμεσολαβητή στην ακόλουθη διεύθυνση:

<http://www.ombudsman.europa.eu/cases/specialreport.faces/en/4639/html.bookmark>
[Σύνδεσμος]

[9] Σύμφωνα με την υπόθεση T-380/04, *Τερεζάκης κατά Επιτροπής*, απόφαση της 30ής Ιανουαρίου 2008, σκέψη 88, Συλλογή 2008, σ. ΙΙ-11.

[10] Βλ. υπόθεση T-380/04, *Terezakis κατά Επιτροπής*, σκέψη 93, [2008] Συλλογή ΙΙ-11.

[11] Όπ.π., παράγραφος 60.

[12] Υπόθεση C-64/05 *Σουηδία κατά Επιτροπής*, Συλλογή 2007, σ. Ι-11389, σκέψη 57 και υπόθεση C-266/05 P, *Sison κατά Συμβουλίου*, Συλλογή 2007, σ. Ι-1233, σκέψη 62.

[13] Υπόθεση C-64/05 *Σουηδία κατά Επιτροπής*, Συλλογή 2007, σ. Ι-11389, σκέψη 66· υπόθεση C-266/05 P, *Sison κατά Συμβουλίου*, Συλλογή 2007, σ. Ι-1233, σκέψη 63.